

ТРУД И СОЦИАЛНА СПРАВЕДЛИВОСТ

СОЦИАЛНО- ИКОНОМИЧЕСКИ БАРОМЕТЪР

Синдикализъм в пандемия

Мирена Филипова
Май 2021

В условията на глобална пандемия, върху милиони работещи хора по целия свят се стовари с нова сила въпросът за техните трудови права и необходимостта от сдружаване и синдикализация, така че тези права да бъдат защитавани ефективно и качествено от новите предизвикателства.

Антисиндикалните практики са факт в цяла Европа, а синдикалистите често стават жертви, задържани са или им е отказвано правото на достъп до работните места, както и комуникация с работниците, които представляват.

По време на кризата членуващите в синдикати работници са успели да се преборят за по-засилени мерки за безопасност, допълнително заплащане, изплатено време за отсъствие по болест и други права и придобивки, включително за несиндикални членове.

ТРУД И СОЦИАЛНА СПРАВЕДЛИВОСТ

СОЦИАЛНО- ИКОНОМИЧЕСКИ БАРОМЕТЪР

Синдикализъм в пандемия

„Барикада“ е колектив от журналисти и анализатори, поддържащ онлайн портали на български, английски и румънски език. Изданията съществуват от 2016-та година и са съсредоточени върху новини, анализи и критика на властващия в последните десетилетия модел за пълно подчиняване на обществата на пропазарните политики, разкъсването на социалната тъкан и последствията от философията на егоизма и индивидуализма. Разчитайки на широка палитра от автори в център-лявото поле, „Барикада“ поставя в основата на своята работа проблемите с неравномерното разпределение на ползите от глобализацията и губещите от нея, изострените социални конфликти, посегателствата върху социалните и човешки права, нуждата от всеобщо, достъпно и качествено здравеопазване и образование, застрашително растящите неравенства по света и др.

Съдържание

	ВЪВЕДЕНИЕ	2
1.	САНКЦИИ ЗА ЛАЙК ВЪВ ФЕЙСБУК И АНТИСИНДИКАЛНИ ПРАКТИКИ В БЪЛГАРИЯ	3
2.	ПРОБЛЕМЪТ ДАЛЕЧ НЕ Е САМО БЪЛГАРСКИ	5
3.	ЗАЩО СИНДИКАТИТЕ СА ПОЛЕЗНИ ЗА РАБОТНИЦИТЕ - ОСОБЕНО В КРИЗА КАТО COVID-19	7
4.	СИНДИКАТИТЕ – ТОВА СМЕ НИЕ	8
	Списък на фигури.....	9

ВЪВЕДЕНИЕ

Коронавирусната пандемия постави на изпитание безпрецедентно голям брой хора и системи по целия свят – милиарди човешки съдби бяха преобърнати, милиони загубиха работата или дори живота си. Практически всички обществени системи и механизми, по които функционират съвременните държави, се сблъскаха с огромен и неочакван шок. Подобна глобална трансформация на общото ни съществуване не само повдигна редица нови и непознати въпроси, но изостри и проблеми, които познавахме отдавна. В условията на пандемия от нов опасен вирус, който налага тежки мерки за физическа дистанция и изолация, върху милиони работещи хора по целия свят се стовари с нова сила въпросът за техните трудови права и необходимостта от сдружаване и синдикализация, така че тези права да бъдат защитавани ефективно и качествено от новите предизвикателства.

Според доклад¹ на Международната организация на труда от февруари тази година, коронакризата е довела до загуба на 255 млн. работни места през 2020 г. Изчисленията на Международната организация на труда (МОТ) показват, че огромните щети са заличили 8,8 процента от глобалното работно време в сравнение с последното тримесечие на 2019 г. Това е приблизително четири пъти повече в сравнение със загубите по време на световната финансова криза през 2009 г. 71% от загубилите работата си, или 81 милиона души, не са се регистрирали като безработни. Те са отпаднали от пазара на труда, защото не са в състояние да работят – или заради пандемични ограничения, или просто защото престават да търсят работа. Загубеното работно време е намалило с 8,3% световните доходи от труд (преди да бъдат включени мерки за подкрепа). Процентът е равен на 3,7 трилиона щатски долара или 4,4% от глобалния брутен вътрешен продукт, сочат още данните на МОТ.

През февруари 2021 г. в обща позиция² на Европейската конфедерация на профсъюзите (ЕКП), част от която са и българските основни синдикални структури – Конфедерацията на независимите синдикати в България (КНСБ) и Конфедерацията на труда „Подкрепа“, беше посочено, че макар правото на сдружаване и колективно договаряне да са сред основните човешки права, то в Европа, в това число и в България, тези права са поставени пред все повече заплахи. Нещо повече – ситуацията през последната година се влошава и зачестяват случаите на нарушения, дискриминация и дори виктимизация. Във връзка с подготвяната европейска Директива за адекватни минимални работни заплати в ЕС, от ЕКП отправиха апел чрез нея да се забранят практиките за разрушаване на синдикатите, да се гарантира защита от преследване заради синдикално членство и достъпът на синдикатите до работните места. Отчетено беше още, че макар директивата да урежда някои важни стъпки, тя все още не изисква от държавите членки на ЕС да забранят атаките на работодателите срещу правото на работниците да се организират и да предприемат колективни действия – ако е необходимо чрез стачки – без риск от репресии, уволнение и други подобни практики.

Антисиндикалните практики са факт в цяла Европа, а синдикалистите често стават жертви, задържани са или им е отказвано правото на достъп до работните места, както и комуникация с работниците, които представляват. Съществуват и все повече доказателства за антисиндикална дейност от големи мултинационални компании. Появиха се примери за такива компании, работещи на пазара за бързо хранене, в хотелиерството, търговията чрез интернет и други, в някои от които дори се извършва наблюдение на работници в различни страни от ЕС, включително Испания, Австрия и Чехия, за да се шпионират синдикални дейности. Много работодатели отказват да участват в преговори или избират да заобиколят легитимните профсъюзи, заменяйки ги с непредставителни организации.

¹ https://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---dgreports/---dcomm/documents/briefingnote/wcms_767028.pdf

² <https://baricada.org/2021/02/04/sindikati-ekp-knsb/>

1

САНКЦИИ ЗА ЛАЙК ВЪВ ФЕЙСБУК И АНТИСИНДИКАЛНИ ПРАКТИКИ В БЪЛГАРИЯ

В България също се наблюдават практики на тормоз и сплашване на работници и служители, членуващи в синдикати, на дискриминация на база на синдикално членство, на намеса в дейността на синдикални организации, на възпрепятстване на сдружаването, отказ за сътрудничество и други антисиндикални действия, категорични са родните синдикални конфедерации.

През изминалата 2020-та година Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (ИА ГИТ) е установила³ почти 154 000 броя нарушения на трудовото законодателство от работодатели в страната, показват официалните данни. В средата на май тази година от КНСБ публикуваха свой доклад⁴, като отчетоха, че през 2020 г. при тях са получени 1572 сигнала, свързани с нарушаване на трудови права. Както може да се очаква, проблемите са основно под знака на пандемията. От всички подадени сигнали в отделните раздели се открояват тези, които са свързани с нарушения и последствия за работещите, предизвикани от прилагането на изискванията и/или ограниченията на извънредната епидемична обстановка, обявена в България. 25 процента от подадените сигнали за нарушения на трудовите права са заради неизплащане на работни заплати. Веднага след тях – 24,7%, са сигналите, свързани с неспазване на работното време, почивките и отпуските. На трето място работниците са алармирали заради нарушения на осигурителните им права – 19,3 процента от сигналите. Президентът на КНСБ Пламен Димитров обръща внимание, че сигналите, свързани с COVID-19, са основно заради неспазване на противоепидемичните мерки от работодатели (37,5%); с принуда за използване на платен

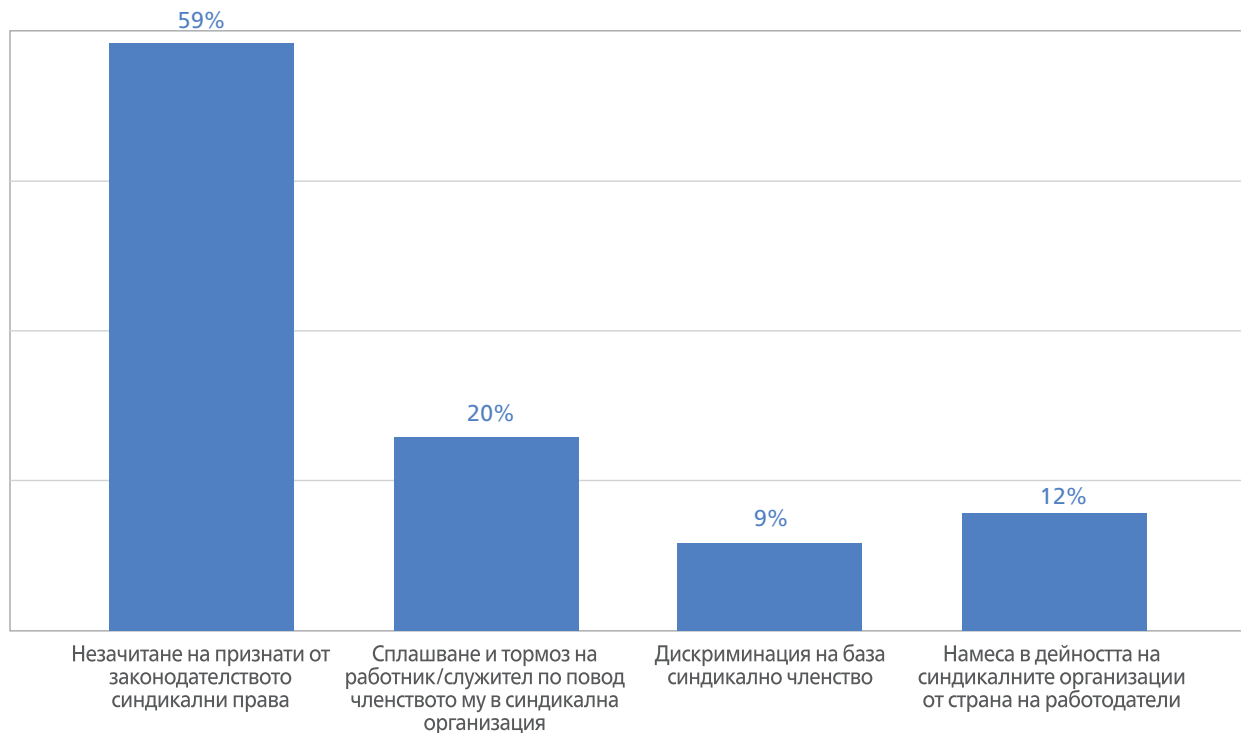
отпуск (22,5 на сто) и за забавяне на заплати или неизплащането им в резултат на разпространението на заразата (12,5). Президентът на КНСБ акцентира и на необходимостта от промени, които да защитават работещите от вкъщи – да се уреди законодателно правото на изключване на работника след края на работния ден, да има промени, свързани с гарантиране на безопасността при работа, както и да се гарантира, че работодателите плащат разходите за работа от дома, което в момента не се случва. Много от промените могат да се случат през колективното трудово договаряне, но за правото на изключване е необходимо законодателно уреждане. 59 на сто от сигналите за нарушени синдикални права пък са свързани с незначително такива, които са признати от законодателството, посочва националният секретар на синдиката, Тодор Капитанов. 20% или всеки пети сигнал е заради сплашване и тормоз на работник заради членството му в синдикална организация. Капитанов обръща внимание, че през миналата година се открояват и сигнали за нарушения на трудовите права заради използване на социални мрежи. 34% от тях са поради санкции след направен коментар във Фейсбук. 17 процента са заради изразено мнение по обществен въпрос в социалната мрежа. Има случаи и на санкции заради харесана снимка и споделена заплата. КНСБ акцентират и върху накърнените трудови права заради нарушения във връзка с работното време, почивките и отпуските. Най-често става въпрос за нерегламентирано възлагане на допълнителна работа, без това да се отчита като извънреден труд, както и за ползване на сумираното изчисляване на работното време, без да се изготвят поименни графици и документи.

³ <https://baricada.org/2021/02/09/narusheniya-2020/>

⁴ <https://drive.google.com/file/d/1HJREVwo7w55QY5k5ylQpMQ09of-j75df/view?usp=sharing>

Фигура 1

Сигнали за нарушаване на синдикални права

Източник: Шести годишен доклад за нарушения на трудовото законодателство на КНСБ

Поради тези причини, от КНСБ настояват да се гарантира правото на сдружаване, включително и конституционното право на сдружаване на работниците и служителите в синдикални организации, като припомнят, че българската държава е длъжна да изпълни ангажимента си по чл. 11 от Конвенция № 87 на МОТ и да гарантира това право на сдружаване на работниците и служителите. Родните синдикати настояват още да се обсъдят мерки за подкрепа и стабилизиране на синдикализма, с оглед ключовата му роля в социалния диалог, както и за криминализиране на деянията, насочени срещу правото на сдружаване по подобие и по начина, по който това е направено в Наказателния кодекс за правото на сдружаване в политически партии и движения.

В допълнение, ситуацията е още по-тежка за самонаетите лица, които нямат големи възможности за сдружаване и синдикализация. Това се отразява особено драстично във времената на пандемия, доколкото синдикатите все пак имат механизми и успяват да постигнат определени победи за своите членове. По данни⁵ на Европейската конфедерация на профсъюзите, България е една от едва трите държави в Европейския съюз, в която не е предоставена никаква помощ на самонаетите лица. Те не са получили достатъчна подкре-

па в шест държави-членки на ЕС, като в България, Хърватия и Кипър управляващите не са предвидили и предоставили абсолютно никаква помощ на тези лица. В други държави подкрепата също е била недостатъчна: В Германия временно заетите и самонаетите лица нямат достъп до краткосрочна помощ или обезщетения за безработица; в Унгария подкрепа е осигурена само на самонаети лица в секторите за обществено хранене и туризма; Италия е отпуснала еднократна помощ за 2-3 месеца по време на първата вълна за самонаети лица и сезонни работници. По време на втората вълна само няколко категории работници се подпомагат в ограничен брой сектори.

„Милиони работни места са запазени по време на пандемията, благодарение на схеми за безработица за непълно работно време, които профсъюзите са осигурили, но твърде много работници все още са изключени от всякаква помощ. Много самонаети лица и временно наети работници са получили малка или никаква финансова помощ тази година, което е напълно неприемливо, тъй като ЕС е предоставил средства на държавите-членки, специално предназначени да помогнат на тези работници“, коментира по този повод генералният секретар на Европейската конфедерация на профсъюзите, Лука Визентини.

⁵ <https://baricada.org/2020/12/17/etuc-bg-covid/>

2

ПРОБЛЕМЪТ ДАЛЕЧ НЕ Е САМО БЪЛГАРСКИ

В международен план, по данни от индекса на Международната конфедерация на профсъюзите „Глобални права 2020“ (Global Rights 2020), например, 38% от европейските държави са изключили работниците от правото да се присъединят или да създадат профсъюз, 56% не са спазили правото на колективно договоряне и не по-малко от 72% са нарушили правото на стачка.

Отвъд стандартните проблеми, пред които се изправят синдикалните активисти отдавна, пандемията постави редица нови въпроси – повдигнат на европейско ниво беше въпросът за „правото на изключване“⁶ за работещите от своя дом. В началото на годината заместник-генералният секретар на ЕКП, Естер Линч коментира, че ограничението заради COVID-19 са принудили милиони хора да работят от къщи, което размива границата между професионалното и личното време. Това прави необходимостта от правото на изключване по-спешна, още повече, че и след утихането на пандемията е ясно, че много повече хора ще работят от къщи, отколкото преди пандемията.

Още преди година, по повод Деня на труда – 1 май – преподавателят в Софийския университет доц. Огнян Касабов постави въпроса⁷ за необходимостта от организирани действия и солидарност в условията на „локдаун“ и посочи, че в такава ситуация те са по-нужни от всякога. Независимо дали се трудим от домашния офис или сме „незаменими“ работници навън, не можем да се отказваме от правата си, извоювани в дълги борби, настоява Касабов. Според него, съществуват редица предпоставки в ситуацията на работещите хора структурно да се влоши. Възможно е да видим края на нормирания работен ден, тъй като т.нар. home office набира популярност още преди пандемията – при това като нещо, което дава свобода на работещите, но според Касабов тази монета има своята обратна страна. Например работата от дома на практика прех-

върля върху служителите разходите и отговорностите на работодателя по поддържане на работната среда. Надомната работа създава също така условия за по-интензивна експлоатация, тъй като докато в офиса работният ден е повече или по-малко ограничен и ритмично разделен от почивки, то къщи можеш да получаваш и да изпълняваш задачи по всяко време. Това заплашва критично да размие границата между работа и почивка, както предупреждават и от ЕКП. Изтъквайки и други предизвикателства, Касабов обобщава, че отвъд непосредствените сътресения от пандемията, пред глобалния капитал стои отворена възможността да реализира една огромна и трайна победа – да измени в своя полза условията на труд и възможностите на работниците да защитават правата си.

Всички тези предизвикателства несъмнено извеждат на преден план незаменимата роля на синдикалите. И макар към състоянието на големите синдикални конфедерации днес, в това число и в България, да могат да бъдат отправяни редица критички относно тяхното бюрократизиране и склонност да сътрудничат отвъд рамките на нормалното с държавната власт и бизнеса, все пак в ръцете им остават основните лостове за съпротива. В работещите пък, независимо дали го осъзнават или не, остава реалният потенциал да изпълнят синдикалите отново с живот и смисъл – като осъзнаят, че тези организации са в техни ръце и само от тях зависи как ще изглеждат.

Изминалата година предостави някои положителни примери⁸ в тази посока, идващи от САЩ, където дълги години успешно беше водена борба срещу синдикалната дейност. Именно там беше сформирана безпрецедентна за страната коалиция от работници в някои от най-големите компании, които отбелязаха 1 май със символични стачни действия. Сред участниците бяха служители на корпорациите Amazon, Instacart, Whole Foods,

⁶ <https://baricada.org/2021/01/21/ek-pravo-na-izkliuchvane/>
⁷ <https://baricada.org/2020/05/01/1may-lockdown/>

⁸ <https://theintercept.com/2020/04/28/coronavirus-may-1-strike-sickout-amazon-target-whole-foods/>

Walmart, Target и FedEx, които протестираха срещу това, че рекордните печалби на работодателите им по време на пандемията идват за сметка на здравето и безопасността на работниците.

В допълнение, проучване⁹ на Международната конфедерация на профсъюзите от юни миналата година показва, че в поне 60 държави в света синдикатите са водили преговори и са успели да осигурят допълнителна подкрепа на работниците като част от реакцията на правителствата на кризата, предизвикана от пандемията от COVID-19. Проведеното в 95 страни сред 121 синдикални организации проучване показва, че в почти 2/3 от страните е договорена подкрепа за работниците, като тя е била най-често под формата на социална закрила – включително платен отпуск по болест, подпомагане на доходите, здравеопазване.

„Въпреки това, пандемията Covid-19 разкри глобалните линии на разлома между тези, които имат универсална социална защита, включително здравна и доходна подкрепа, и тези, които не ги осигуряват. В много от най-бедните страни работниците както във формалния, така и в неформалния сектор, са изправени пред избора да останат въщи и да гледат как семействата им гладуват или да се опитват да си намерят работа, въпреки реалния риск от заразяване. Глобалният фонд за социална защита ще се нуждае от 37,8 милиарда долара през първите пет години, за да запълни пропуските във финансирането в страните с ниски

доходи“, коментира тогава генералният секретар на МКП Шарън Бъроу. А в своя статия¹⁰ Бъроу осъди правителствата, „правителства, които отказват да сътрудничат на националните синдикати или с други държави в международен план, както и онези, които отричат реалността на пандемията или допускат насилие и нарушаване на човешките права, с огромна цена за собствения им народ“.

Ефектите от пандемията върху здравето, заетостта, доходите и равенството между половете са още по-катастрофални, тъй като светът вече беше сринат от дълбоко опорочения модел на глобализация, причиняващ неравенство и несигурност за работещите хора, посочват обединените профсъюзите по света, и призовават за нов социален договор. Когато 60% от световната работна сила е в неформалния сектор, без права, без минимална заплата и без социална защита, и когато несигурният труд засяга до 40% от официално заетите, тогава социалният договор е сринат, настояват те. И добавят призива си достойният труд за всички работници да бъде в основата на планове за възстановяване. Предложения от МКП „нов социален договор“ отчита, че глобалният икономически модел се е провалил за работещите хора и техните семейства, а „бизнесът по старому“ вече не е приемлив. Нуждаем се от нов подход, който да поставя на водещо място защитата на работните места и доходите и гарантирането на универсалното право на свобода на сдружаване и колективно договаряне, категорични са те.

⁹ <https://baricada.org/2020/07/07/mkp-prouchvane/>

¹⁰ <https://baricada.org/2020/05/05/sharan-burrow-covid19/>

3

ЗАЩО СИНДИКАТИТЕ СА ПОЛЕЗНИ ЗА РАБОТНИЦИТЕ - ОСОБЕНО В КРИЗА КАТО COVID-19

Група от петима автори публикува през лятото на миналата година в Economic Policy Institute дълбочен научен доклад¹¹ по темата „Защо синдикатите са полезни за работниците, особено в криза като COVID-19“. Макар и съсредоточен върху ситуацията в САЩ, докладът намира, че пандемията категорично е доказала голямото значение на профсъюзите за даване на колективен глас на работниците на работното място, а освен това е доказал и необходимостта от реформиране на трудовото законодателство, така че да се спре ерозията на тези права. Без синдикати много работници са принудени да работят без лични предпазни средства или достъп до платен отпуск или заплащане на премията. Когато профсъюзите се застъпват за защита на здравето и безопасността или за увеличаване на заплатите, те често биват атакувани или дори уволнявани за това, потвърждава изследването, позовавайки се на други специфични публикации по темата. Липсата на тези основни защити е довела до хиляди случаи на заразени с коронавирус работници, много от които са загубили и своя живот.

Същевременно, по време на кризата работниците в синдикатите са успели да осигурят засилени мерки за безопасност, допълнително заплащане, изплатено време за отсъствие по болест и други. Авторите Селин Макниколас, Лин Райнхарт, Маргарет Пойдок, Хайди Ширхолц и Даниел Перес цитират данните от своето проучване, според които синдикалните членове (работници, обхванати от синдикален договор) печелят средно с 11,2% повече заплата, отколкото несиндикализираните (работници в същия

бранш и професия със сходно образование и опит). В допълнение, синдикализацията спомага особено работници от определени малцинствени групи, които често страдат най-много – така например, що се отнася до САЩ, чернокожите работници, членуващи в синдикати, получават заплата с 13,7% повече от колегите си, които не са в профсъюзи. При латиноамериканските работници разликата е още по-значима – те получават с 20,1% повече от своите колеги, които не са обединени в профсъюз.

От съществено значение е политиците да дадат приоритет на реформите, които насърчават колективната власт на работниците, настояват авторите на изследването. И посочват, че дълбочината на икономическата криза ще наложи допълнителни законодателни действия. Това дава възможност на работниците, техните юристи и профсъюзните лидери и защитниците на социалната справедливост да изискват от политиците да поставят нуждите на работещите хора пред корпоративните интереси и да предоставят дългосрочни политически намеси и реформи, които изпълняват обещанието, дадено отдавна на работниците: правото на съюзяване и колективно договаряне.

Вместо това, световните новинарски агенции бяха наситени с информации за конкретни случаи на потъпкани права на работниците и синдикалните обединения. Нещо повече – редица компании са се опитали изрично да използват пандемията като инструмент за разбиване на пандемията, разказа през януари британският „Гардиън“¹².

¹¹ <https://www.epi.org/publication/why-unions-are-good-for-workers-especially-in-a-crisis-like-covid-19-12-policies-that-would-boost-worker-rights-safety-and-wages/>

¹² <https://www.theguardian.com/us-news/2021/jan/26/coronavirus-pandemic-unions-break>

4

СИНДИКАТИТЕ – ТОВА СМЕ НИЕ

Извоюването на подобни права и тяхната последваща защита е задача, за която все още не е измислена друга работеща формула освен синдикализацията, а този въпрос е по-належащ днес във времената на световна пандемия. Подобно на много други системи и механизми, още на семантично ниво думата „синдикат“ е изгубила легитимност у нас. Воденето на обществения ни разговор през опростени картини, разказани предимно телевизионно, и то в „реалити“ формат, в комбинация с липсата дори на елементарна теоретическа подготовка по темата в образователните планове, доведе до ситуация, при която под „синдикатите“ твърде голяма част от обществото разбира съвсем буквално двамата конкретни президенти на двете най-големи синдикални конфедерации. Подобно неправилно и дълбоко погрешно персонафициране на най-мощния инструмент за влияние на работническа класа – синдикатът – трудно може да се опише с дума, различна от „пагубно“. Масово върлува вредното и напълно погрешно схващане, че „синдикатите“ – това са няколко известни лица от нашия телевизор, които трябва да дойдат при нас и да се преборят за нашата надница.

„Синдикатите – това са самите работници, това сме самите ние и ако искаме да защитим правата си, то трябва да отделим време за протест, трябва да решим, че конкретните ни задачи в даден момент могат да отстъпят на заден план, за да извършим колективно действие“, както посочи синдикалистът и икономически експерт към КТ „Подкрепа“ Ваня Григорова, която е автор на специален наръчник за синдикализация – „Пътеводител за защита на работно място“¹³. Написването, публикуването и последвалото представяне из страната¹⁴ на този наръчник, при това във времена на пандемия, е едно от най-значимите про-синдикални събития, белязали последната година.

Григорова е радетел за промяна на законодателството в България, касаещо правото на стачка.

Този въпрос беше поставен на дневен ред активно през изминалото лято, когато политическата ситуация в страната доведе до призови към включване на синдикатите под някаква форма, в това число през „национална стачка“. Такова понятие обаче не съществува в България, както обясни Калина Дренска¹⁵. Работещите в България са чисто законово с изключително ограничени възможности за вдигане на легална стачка. Законът, уреждащ стачните действия към момента, не дава легална възможност на работещите да се възползват действително ефективно от едно от най-силните си оръжия в икономически и исторически мащаб – стачката. Такава в България законово е предвидена само на ниво предприятие – няма нито браншова стачка, нито национална. Стачката в България не е позволено да се отнася до национални политики в областта на трудовото, осигурително или друго право. Казано с други думи, обяснява Дренска, ако в даден момент правителството реши, че ще намали минималната работна заплата наполовина, то нито трудещи се, нито дори синдикати, ще имат законово основание да вдигнат национална стачка по този повод – такава може да има само при недоволство или злоупотреби в конкретна фирма от служителите именно на тази конкретна фирма. На второ място, за да има легална стачка, в дадено предприятие, трябва да се съберат подписи от поне 50% от работещите там, да се уведоми работодателят 7 дни предварително за датата и продължителността на стачката, а работниците и работниците имат право да стачкуват не на площада, както би било логично, а да бъдат на място в предприятието и да стоят там в работно време, но просто да не работят. Отделно, работодателят няма задължение да изплаща заплатите за стачното време, а дори да са синдикализирани, работниците трудно могат да получат дори частична финансова компенсация за стачното време от синдикатите, поради липсата на достатъчно фондове за целта.

¹³ <https://novilevi.org/publications/publications/putevoditel-za-zashtita-na-rabotnoto-myasto>

¹⁴ <https://baricada.org/2020/09/21/putevoditel-gotse-delchev/>

¹⁵ <https://baricada.org/2020/07/20/stachka-da-ama-ne/>

ЗА АВТОРИТЕ

Николай Драганов е журналист и анализатор с опит в редица електронни медии в България. Интересите му са му сферата на политиката, икономиката, борбата с бедността и неравенствата. Завършил е социология и маркетинг. Съавтор на документалния филм „Невидимите хора“, автор на редица анализи по социално-икономически теми, участник в различни граждански инициативи със социална насоченост.

Владимир Митев е журналист международник. Работил е в списание „Тема“ между 2008 г. и 2015 г. Основател е на двуезичния румънско-български блог „Мостът на приятелството“. Негови статии и преводи са излизали в агенция БГНЕС, списанията A-specto, „Икономика“, блога на „Солидарна България“ и други. Публикувал е и в различни румънски медии. Докторант по иранска литература в Софийския университет. Поддържа на български, румънски, английски и други езици блога „Персийският мост на приятелството“.

Даниела Пенкова е завършила „Икономика на развитието“ във Флорентинския университет, „Публични финанси“ в Икономически университет - Варна, като понастоящем е докторант в Катедра „Обща икономическа теория“ в същия университет.

Мирена Филипова е журналист, политически PR, автор на документални филми. В последните години интересите ѝ са насочени към анализ на политическия живот, изборната система и кампанийната дейност в България. Координатор е на инициативата „Даспрем машината за неравенство“ и участник в други граждански инициативи. Работила като парламентарен сътрудник в няколко състава на Народното събрание. Член на Сдружение „Солидарна България“.

Филип Буров е завършил магистратура по съвременна история в Софийския университет. Има над десет години опит като журналист, специализиращ в сферите на международните отношения, конфликти и макроикономика. Работил е в медии като агенция „Фокус“, вестник „Пари“ и вестник „Капитал Daily“. Международен редактор е в сайта „Барикада“.

ЗА ИЗСЛЕДВАНЕТО

Настоящата публикация е част от серия регулярни социално-икономически анализи, съсредоточени върху предизвикателствата пред обществата, произтичащи от ковид кризата в България и по света. С това изследване Фондация Фридрих Еберт и „Ба-

ИЗДАТЕЛ

Фондация Фридрих Еберт | Бюро България
Ул. Княз Борис I 97 | 1000 София | България

Отговорен редактор:
Хелене Кортлендер | Директор, ФФЕ, Бюро България
тел.: +359 2 980 8747 | факс: +359 2 980 2438
<https://bulgaria.fes.de>

Заявки / Контакт:
office@fes.bg

Използването с търговска цел на всички, издадени от Фондация Фридрих Еберт (ФФЕ) публикации, не е позволено без писменото съгласие на ФФЕ.

СОЦИАЛНО-ИКОНОМИЧЕСКИ БАРОМЕТЪР

Синдикализъм в пандемия

В условията на глобална пандемия, върху милиони работещи хора по целия свят се стовари с нова сила въпросът за техните трудови права и необходимостта от сдружаване и синдикализация, така че тези права да бъдат защитавани ефективно и качествено от новите предизвикателства.

Антисиндикалните практики са факт в цяла Европа, а синдикалистите често стават жертви, задържани са или им е отказвано правото на достъп до работните места, както и комуникация с работниците, които представляват.

По време на кризата членуващите в синдикати работници са успели да се преборят за по-засилени мерки за безопасност, допълнително заплащане, изплатено време за отсъствие по болест и други права и придобивки, включително за не-синдикални членове.

Повече информация по темата ще намерите тук:
<https://bulgaria.fes.de>